

**JØRN LIER HORST**

**KOLMION  
ARVOITUS**

**Suomentanut Päivi Kivelä**



Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Norjankielinen alkuteos *CLUE – Triangelgâten*

First published in Norway by Kagge Forlag AS 2018

Copyright © Jørn Lier Horst & Kagge Forlag AS 2018

Published by agreement with Salomonsson Agency

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2025

Suomentanut Päivi Kivelä

ISBN 978-951-1-49587-1

**OTAVA**  
**KIRJAPAINO**

Keuruu 2025



**Cecilia Gaathe** asuu Täysihoitola Helmessä. Hänen isänsä Alan W. Gaathe on täysihoitolan omistaja ja johtaja. Cecilian äiti Iselin Gaathe hukkuu mystisesti Venepoukamassa edellisenä kesänä.

**Leo Bast** on juuri muuttanut Venepoukamaan. Hän asuu täysihoitolan yksityisellä puolella äitinsä Rebekan kanssa, joka on palkattu hotellin johtajaksi. Leon vanhemmat ovat eronneet. Hänen isänsä on toimittaja ja asuu Dubaissa.

**Une Flaker** asuu vanhempiensa ja kahden veljensä kanssa vanhassa kalastajan talossa Venepoukaman itäpuolella. Unen isä Widar Flaker on kalastaja ja äiti on opettaja kaupungissa.

**Egon** on Unen koira. Sen nimi on Egon, koska se on egoistinen ja itsepäinen ja toimii lähes aina oman päänsä mukaan. Polvenkorkuisella sekarotuisella Egonilla on kihara ruskea turkki, pitkä häntä ja kostea kuono. Egonin väitetään polveutuvan poliisikoirasta.

## **Täysihoitola Helmi**

Täysihoitola Helmen rakennutti Cecilian isoisan isoisä yli sata vuotta sitten. Silloin vieraat tulivat höyrylaivalla syvänmerenlaituriin tai junalla kaupunkiin, mistä jatkoivat hevosvaunuilla rannikolle. Sodan aikana saksalaiset valtasivat täysihoitolan upseerien asunnoksi. Sen jälkeen omistajia oli useita, kunnes Cecilian äiti ja isä ostivat talon, kunnostivat sen ja alkoivat vuokrata huoneita vieraille. Cecilia ja hänen isänsä asuvat täysihoitolan yläkerrassa yksityisellä puolella, samoin kuin Leo ja hänen äitinsä. Cecilian tornihuone kohoaa korkealle täysihoitolan yläpuolelle.

# Sisältö

1. Lentokone.....	9
2. Laiturilla .....	15
3. Einstein-huone .....	21
4. Kolmio .....	26
5. Kirjekuori .....	32
6. Hävinneet kuvat.....	38
7. Vuosi 2005.....	43
8. Poissa.....	48
9. Etsintä.....	53
10. Vieraat .....	58
11. Ylänkö.....	64
12. Romumökki .....	70
13. Valokuvat.....	76
14. Kolmikulmio .....	81
15. Roinamies .....	87
16. Lentämässä .....	93
17. Tihutyö .....	98
18. Lipputanko .....	103
19. Punaisia numeroita .....	107
20. Kaasua .....	113
21. Kolme kulmaa.....	117
22. Vedenpitävä.....	122
23. Suonsilmä .....	126
24. Vanhat taidot.....	130
PYTHAGORAS .....	138

”KAIKKI ON NUMEROITA.”

PYTHAGORAS,

N. 580 EAA – N. 500 EAA



## 1. luku

# Lentokone

Cecilialla, Leolla ja Unella ei ollut mitään tekemistä. He makasivat nurmikolla täysihoitola Helmen pihalla ja katselivat sinistä taivasta.

Taivaanrannassa kaukana merellä näkyi liikettä. Cecilia nousi istumaan. Veden pinnasta välkkyvä aurinko häikäisi ja hän varjosti kädellä silmiään. Piste kasvoi taivaalla ja sitten alkoi kuulua lähestyvän lentokoneen vaimeaa ääntä.

”Se tulee tännepäin”, Une sanoi.

Hänen koiransa Egon kohotti päätään mutta ei kuitenkaan noussut.

He katselivat kun lentokone lähestyi. Se lensi matalalla lahden ylle. Vähitellen he alkoivat erottaa, että se oli pieni kone, jossa oli potkuri keulassa ja pyörien tilalla suuret kellukkeet, kuin isot reen jalakset.

”Vesitaso”, Leo totesi.

”Aikookohan se laskeutua?” Cecilia mietti ääneen.

Kone lensi koko ajan samaan suuntaan ja samalla korkeudella. Sen peilikuva heijastui vedestä ja siipien varjot liukuivat meren pinnalla. Kun kone oli suoraan heidän yläpuolellaan, lentäjä muutti kurssia ja käänsi jyrkästi länteen. Kone ohitti Ankeriasniemen majakan ja lensi takaisin merelle siivet auringossa välkkyen.

”Kyljessä oli numeroita”, Une sanoi.

”Koneen tunnus”, Leo sanoi. ”Niin kuin autoillakin on.”

Ääni vaimeni kunnes lakkasi kokonaan kuulumasta, mutta kone näkyi vielä.

”Se muuttaa taas suuntaa!” Leo sanoi ja osoitti sormella.

Hän oli oikeassa. Kone oli kääntynyt itää kohti ja lähes tyi paikkaa, jossa Cecilia oli huomannut sen ensimmäisen kerran. Meren yllä oli utua, mutta he erottivat taivaalla pienen pisteen, joka liikkui oikealta vasemmalle.

”Lentäminen on hauskaa”, Une sanoi ja laskeutui makaamaan ruohikolle. ”Ilmasta on mukava katsella alas. Maailma näyttää aivan erilaiselta, melkein kuin se ei olisi sikaan oikea.”

Cecilia ymmärsi mitä Une tarkoitti, mutta oli eri mieltä. Hän oli lentänyt vain muutaman kerran eikä ollut pitänyt siitä. Koneessa tuli ahtaan paikan kammo ja korviin satui nousujen ja laskujen aikana.

”Oletko koskaan lentänyt noin pienessä koneessa?” hän kysyi ja nyökkäsi horisonttiin päin.

”En, mutta olisi varmasti mukavampi lentää matalalla.



Isossakin koneessa parasta ovat nousut ja laskut, kun maa on niin lähellä että näkee miten pienet ihmiset ja autot liikkuvat.”

”Nyt se tulee taas tännepäin”, Leo sanoi.

Cecilia nosti käden otsalleen ja tähyili merelle. Aivan oikein. Kone oli taas muuttanut suuntaa ja lensi suoraan heitä kohti.

”Ehkä se on harjoituslennolla?” hän ehdotti.

Une ja Leo nousivat ja Cecilia teki samoin. Moottorin ääni voimistui ja kone ylitti Kallioniemen.

Leo alkoi heiluttaa molempia käsiään lentäjälle. Egon haukkui. Kun kone oli heidän yläpuolellaan, sivuperäsin kääntyi vasemmalle. Kone kallistui, muutti suuntaa ja ohitti Ankeriasniemen toisen kerran. Se jatkoi samaa reittiä ja muutti taas suuntaa samassa paikassa kuin edelliselläkin kerralla.

Cecilia kääntyi katsomaan täysihoitolaan päin. Leveällä terassilla istui muutamia vieraita. Hekin katselevat ja osoittelivat pientä lentokonetta.

Terassilla istui myös Tim Tallakstad. Hän oli vanha merimies ja asui Venepoukamassa. Aamupäivisin hän poikkisi aina kävelyllään täysihoitolaan. Nytkin hän istui pöydässä kaiteen vieressä, luki sanomalehteä ja joi kahvia. Cecilia, Leo ja Une menivät hänen luokseen katoksen alle, mutta katselevat koko ajan lentokonetta. Kesälomaan oli vielä muutama viikko ja sää oli edelleen viileä, heti kun tuli pois auringosta tuntui kylmältä.

”Kohta se kääntyy”, Leo sanoi ja nojasi terassin pylväeseen. Hän oli oikeassa. Kone kallistui ja lensi heitä kohti kolmannen kerran.

Vanha Tim joi kahvia eikä sanonut mitään.

Moottorin ääni voimistui taas kun kone lähestyi. Cecilia, Leo ja Une odottivat että se kääntyisi.

”Mitä se oikein touhuu?” Une ihmetteli kun kone oli heidän yläpuolellaan. ”Lentää koko ajan ympyrää.”

”Ei ympyrää”, Leo korjasi. ”Kolmikulmiota.”

”Kolmiota”, Vanha Tim sanoi ja kohotti kahvikuppiaan.

”Kolmio ja kolmikulmio ovat sama asia.”

”Paholaisen kolmiota”, Vanha Tim sanoi ja laski kupin pöydälle.

”Paholaisen kolmiota?” Cecilia toisti ja huomasi, että viereisessä pöydässä istuvat kaksi miestä vilkaisivat heitä.

”Niin merimiehet sitä nimittävät”, Vanha Tim sanoi. ”Kolmion muotoista merialuetta, jonka kulmissa ovat Venepoukama ja lännessä Isokari ja idässä Ulkoluoto.”

Hän osoitti siihen suuntaan, johon kone lensi.

”Minkä vuoksi sitä niin nimitetään?”

”Siellä on kadonnut monta laivaa, eikä kukaan osaa selittää miksi.”

He katsoivat Vanhaa Timiä ja odottivat jatkoa.

”Se alkoi aivan selkeänä ja tyynenä päivänä kesällä 1927”, Vanha Tim kertoi. ”Kolme saattueena ajanutta rahtilaivaa katosi melkein heti sen jälkeen kun ne olivat